

Byla nádherná první dubnová neděle. Přes prosluněné Václavské náměstí jsem mířil do Divadla ABC ve Vodičkově ulici. Před vchodem stál dav lidí, který se sunul do honosného hlediště. Bylo vyprodáno. Nemilosrdný zvuk gongu oznámil začátek. Ostražité uvaděčky zahnal poslední opozdilce do sedadel. V 19 hodin divadlo ztemnělo. Na prknech znamenajících svět byl tušit pohyb. Sál ani nedýchal. Vtom reflektory osvětlily jeviště. Na židli seděl **Miki Ryvola** obklopen družinou

Ne

**zmarů**

. Vzpomínka na největšího trampského barda - Wabiho Ryvolu, který by letos oslavil sedmdesátku, mohla začít.

Koncert zahájil Wabiho bratr Miki písničkou "*Co zbejvá*", kterou Wabimu věnoval před 20 lety k jeho tehdejšímu padesátinám. Poté Nezmaři zahráli několik Wabiho songů, z nichž mě nejvíce oslovilo "

*Hejno vran*". Jen mě trochu

mrzí, že "ryvolovky" v Nezmařím podání, ať už jsou sebelépe zahrané a zazpívané, postrádají jakýsi "čtvrtý rozměr". Chybí mi v nich prožitek, který cítím např. u brněnských kapel. Vrcholem Nezmařního pásma byla esej na téma "

**Wabi Ryvola**

", kterou ku příležitosti dnešního slavnostního večera napsal kapelník Pavel Zajíc. Bylo to velice zajímavé, humorné čtení.

Poté přišel na pódium člověk, který tento koncert vymyslel a společně s Country rádiem zrealizoval, konferenciér **Honza Dobiáš**. Přivítal diváky a uvedl druhého hosta, vynikajícího recitátora,

**Mirka Kovářika**. Ten krátce

Wabi Ryvola na archivním snímku

foto: Jan Šilpoch ©

zavzpomínal na Wabiho a na jeho vztah k poezii. Na Wabiho okouzlení básní "**Zavři oči**" od Václava Hraběte, kterou stejně jako kdysi Wabimu, i dnes publiku, mistrně přednesl. Aby prožitků z překrásné poezie nebylo málo, přidal Mirek Kovářík další Hrabětovu báseň - "

**Variaci na renesanční téma**

", kterou pamětníci znají v bluesové úpravě Vladimíra Mišíka s ETC.

Třetím hostem měla být původně brněnská skupina **Karabina**, leč člověk míní a tržní doba mění. Místo ní vystoupil neméně skvělý host -

### **Béda Röhrich**

z Plzně, známější pod přezdívkou

### **Šedifka**

. Zahrál dvě autorské věci: "

*Pár šupů*

" a "

*Píseň pro Wabiho*

". Stejný repertoár jako před měsícem na Wabiho memoriálu v Brně-Řečkovících. První píseň, kterou slangově nazývám "

*Co by řekl Wabi*

", je nádherný protestsong proti dnešní zvláštní tržní době a zároveň nostalgická vzpomínka na Wabiho. Písníčka je tak pravdivá, až člověku "přechází mráz" po zádech.

Dalším protagonistou dnešního večera byla bratislavská skupina **Pekaringo**, kterou tvoří výborný hráč "ryvolovek" Pedro (Peter Benča) se svou dvanáctiletou dcerou a kamarády. Zazněly tři písně, jak jinak než "wabárny". Trochu komicky vyzněla "

*Make Love Cosa Nostra*

", rozepsaná do duetu (Pedro a dcera). Anglická výslovnost a cinknutí do činelu na konci refrénu vyvolaly lehký úsměv na tváři. Na písničku "

*Kytary do naha*

" si Pedro pozval

### **Fredyho Schuberta**

z kapely Podobni zvěři. Zajímavostí na této "ryvolovce" je, že ji Fredy s Wabim psali společně. Je to poslední Wabiho píseň, která zůstala po jeho smrti nedopsaná. Dodělal ji Fredy Schubert. Pekaringo mělo obrovský úspěch. Potlesk nebral konce. Honza Dobiáš musel odejít do zákulisí, aby kapelu přivedl zpět. Jako přídavek zazněla písnička "

*Poslední Jumbo Jet*

". Poté byla vyhlášena přestávka.

Po přestávce vystoupil speciální host, který mě naprosto ohromil. Na pódium přišel pianista skupiny Steamboat Stompers **Jirka Kadlus junior** se svou profesionální klaviaturou značky Rolland. A děly se věci!! Člověk by neřekl, jak překrásně znějí Wabiho mollové i durové písničky v podání vynikajícího klavíristy, jakým Jirka Kadlus bezpochyby je. Sem tam si sice něco upravil, jinde zase připojil nějakou muzikantskou finesu, ale výsledek byl naprosto úchvatný. Zahrál několik "ryvolovek", které propojil přechodovou klavírní fází do nádherné symfonie. Nejvíce mě oslnily "*Břehy mé duše*", které považuji za jednu z nejkrásnějších Wabiho písní.

Když je něco moc krásné, obvykle přijde něco méně hezkého. Bohužel touto rovnováhou bylo dneska vystoupení **Wabiho Daňka**. Už jsem si za dobu, co jezdím na různé festivaly, zvykl na to, že Wabi Daněk vystupuje ve "veselé" náladě. Dnes mě ale opravdu nepotěšil. Aby někdo, tak slavný a vážený, jakým Stanislav Daněk bezpochyby je, zahrál na vzpomínkovém večeru z playbacku, to už je příliš!!! Bylo to sice jen u jedné písničky - "

*Všední den*

", ale to není omluva. Chápu, že tak výborní muzikanti, jakými jsou Dvořáček junior (bicí) či Ondřej Brzobohatý (klávesy), nemají tolik času, aby vystoupili v neděli večer v Divadle ABC. Proč ale Wabi Daněk namísto playbacku či half playbacku nevystoupil raději sólově?! Znělo by to sice méně efektně než ze studiové nahrávky od Jirky Maška, ale lépe by to zapadlo do komorní atmosféry večera. Někdy je skromnost lepší než okázalost!

Po Wabi Daňkovi vystoupily stále svěží trampgrassové **Paběrky** Marko Čermáka. Zahrály další tři "ryvolovky", z nichž mě nejvíce zaujal "

*Prázdný stůl*

" s textem od "paběrky" Libora Vinkláta. Tato verze Wabiho písničky se autorovi tak zalíbila, že ji začal sám hrát. Text pojednává o všelijaké zelené trampské výbavě, která se za totality velmi těžko sháněla. Píseň je samozřejmě napsána s obrovskou nadsázkou. Nejvíce mě nadchl Marko, který prohlásil, že je slyšet, že Paběrky playback nepoužívají!

Poté přišel na divadelní prkna šéfredaktor časopisu Folk&Country **Michal "Jupp" Konečný**. Stejně jako předcházející hosté i on vzpomenu na Wabiho. Hlavně na rok 1970, kdy byla Porta vypovězena z Ústí nad Labem a trojice lidí (Wabi, Jupp a Zbyněk Jelínek - otec Porty) jezdila po celé republice a sháněla kulturák, kde by se dal uskutečnit příští ročník. Nebylo lehké bojovat proti zlovůli tehdejších "cenzorů", kteří měli od ústeckých soudruhů nařízeno, aby Portu nepřijali. Jediné město, které se za Portu postavilo, byla hornická Karviná, kde byla Porta jeden rok. Dále Jupp vzpomenu na odloučenou portovní scénu v Hostomicích u Bíliny a na "partyzánskou válku", kterou v tomto městečku z recese zorganizoval Wabi Ryvola. Nutno dodat, že příští rok zde byla Porta také zakázána.

Po vzpomínce na Wabiho přišel na pódium **Pacicik**, který vystoupil v trojici: Tony Linhart, Marcela Voborská a Franta Nedvěd junior. Z neznámých důvodů chyběla Helena Maršálková. Kapelník to oglosoval slovy: "

*Zapomněli*

*jsme Helenu rozmrazil*

!" Začali písni "

*To bude asi tím*

", v níž excelovala Marcela Voborská. Poté zazněl "

*Tulácký blues*

", který měl Wabi velice rád. Jeho autor, Tony Linhart zavzpomínal na legendární country podvečery na Výstavišti, které dělal společně s Ryvolou. Poslední písnička od Pacifiku byla

hodně zvláštní. Zvukař použil nahrávku "

*Islandu*

" z poloviny 90. let, kterou propojil s živým vystoupením. Ve druhé sloce tak mohl zaznít charakteristický Wabiho hlas. Byla to zajímavá hudební koláž odměněná mohutným aplausem.

Následovala druhá část "nedělní chvilky poezie" v podání výborného Mirka Kovářika. Kromě další Hrabětovy tvorby přednesl i báseň od Josefa Kainara. Není třeba dlouze psát o tom, že to byl úchvatný zážitek. Mirek Kovářík prostě umí!!! A to je bez diskuse.

Závěr večera patřil samojedinému brněnskému muzikantovi **Romanu Horkému** ze skupiny Kamelot. Zahrál a svým charismatickým hlasem zazpíval Wabiho písničky "

*Chudák holka*

" , "

*Obyčejný pondělí*

" a "

*Velikonoce lampáře Tonyho*

". Musím konstatovat, že v Romanově podání zněly "ryvolovky" velice nevšedně. Bylo to něco úplně jiného, než na co je člověk zvyklý, ale právě tím to bylo tak zajímavé. Roman do písniček přidal i něco ze sebe. A lidem se to líbilo. Vytleskali si přídavek "

*Rychlé šípy*

".

Po přídavku přizval Roman Horký na divadelní prkna většinu dnešních účinkujících. Vznikl obrovský ansámbl o dvaceti lidech, čtyřech kytarách a jednom kontrabasu. Společně se rozloučili "*Terezou*" od Wabiho Ryvoly, kterou si s nimi zapívala i půlka divadla. Jelikož potlesk v sále nebral konce, musela se přidat i tradiční hoboosácká "*Poslední píseň*" s textem od Mikiho Ryvoly. A to byla opravdu ta správná tečka za dnešním vzpomínkovým večerem.